

Procesul

Știu că Domnul face dreptate celui obijduit, dreptate celor lipsiți (Psalmi 140:12).

Dar partea celor nebuni este rușinea (Proverbe 3:35).

Când Flori s-a căsătorit cu Ilie, era convinsă că lângă el va fi fericită. Bărbatul ei era născut la Drăgășani, dar nu avea patima băuturii, ca ceilalți.

După nuntă, ei s-au mutat la Lotru, unde și-au găsit de lucru. Nu a trecut mult timp însă, și adevăratul caracter al omului ei a început să se arate. Ilie nu era alcoolic, dar avea o altă patimă fără leac - era curvar. Și aceasta a topit cu încetul dragostea lor. Flori a încercat să îndrepte lucrurile cum a știut, dar zadarnic. Situația ei devenise subiect pentru toți vecinii. Bărbatul ei își iubea viciul și nu vroia să se schimbe. Nici venirea pe lume a Valentinei nu a rezolvat conflictul dintre ei. Căsnicia lor se destrăma.

Când a simțit că nu mai poate să reziste, Flori și-a luat fetița, pe atunci de trei ani, și a plecat la București. A locuit, cu chirie, la o bătrână. Mergea la serviciu și își lăsa copilul singur acasă. Valentina era cuminte; se juca singură la oglindă sau cu păpușa. Ea a crescut fără să-și fi cunoscut tatăl. Îi semăna leit și îi purta numele, dar nu avea nicio amintire cu el.

După zece ani, când orice rană părea că s-a vindecat, mama și fiica au primit o veste năprasnică. Printr-o scrisoare oficială, erau chemate în instanță. Ilie intentase acțiune de divorț și vroia să ia fata spre creștere și educare. Ca să fie mai convingător, o acuza pe Flori că nu e o mamă bună...

A fost o mare lovitură pentru amândouă. S-au speriat grozav. Dacă Ilie venea cu martori falși? Cine o să le apere pe ele? Nu aveau pe nimeni. Au încercat să se încurajeze una pe alta. Flori era la capătul puterilor. Se și vedea rămasă singură pe lume. Nici fata nu mai avea chef de nimic. Era supărată, dar totuși a avut putere să-și încurajeze mama: *Nu te teme. Ai să vezi ce o să-i fac eu lui „tata”.*

Și până în ziua procesului amândouă au stat ca pe ghimpi. Nu știau însă că situația lor era și ea în controlul lui Dumnezeu, care e

Suveran peste toate.

În ziua procesului, patru persoane, care aveau să fie implicate în acea confruntare, se îndreptau spre tribunal:

- Prima era **judecătoarea - omul legii**, cea care își făcuse o profesie din apărarea dreptății. Nu cred că a fost o întâmplare că în ziua aceea ea s-a înfățișat la tribunal cu un ochi învinețit. Ceva îmi spune că avusese o altercație în familie din pricina copilului. Cu o inimă de mamă rănită, această femeie putea înțelege mai bine unul dintre cazurile pe care avea să le judece în acea zi.

- Apoi era **Flori — pârâta**. Ea strânsese în inimă multă amărăciune. Ca să-și crească copilul, a trebuit să-și părăsească căminul și să o ia de la capăt. A muncit printre străini și nu i-a fost ușor. Valentina era bucuria și mângâierea ei. Tremura la gândul că instanța ar putea să îi ia fata.

- Următoarea persoană, era **Valentina - minora**. Chiar dacă era mică, avea și ea trăirile ei de care cei mari de multe ori nu țin cont. Avusese o copilărie tristă, fără tată. Oare venise pe lume din voia ei? Cine era acest străin care venea cu pretenții de paternitate și de ce nu o căutase până atunci? Ce va face ea dacă tribunalul va hotărî să meargă la el? Cum să-l împiedice ca să o ceară?

-La urmă, era **Ilie - reclamantul**. După atâția ani își găsise o femeie și se hotărâse să-și întemeieze iar o familie. Lăsa de înțeles că s-a potolit, dar cine putea garanta acest lucru? Prima familie o pierduse din pricina patimii lui.

Niciunul din ei nu frecventa vreoa biserica și, ca toți din jur, se credeau credincioși. Dar dacă Ilie vroia să-și rezolve problema lovind fără milă în sentimentele celorlalți, Flori și Valentina veneau în numele Dreptății...

Despre Dreptate vorbesc până și păgânii. Ei nu știu însă, că Dreptatea este unul din atributele lui Dumnezeu, iar cel care merge pe căi drepte, fără să-L cunoască pe Dumnezeul Adevărat, într-o zi se va întâlni cu El. Acest Dumnezeu al Dreptății a lucrat minunat în acea zi, când în Tribunalul

Județean din Ploiești a fost un proces de pomină.

Înainte de a intra în sala de judecată, Flori, intuind că fiica ei pusese ceva la cale, a rugat-o să nu facă vreo năzbâtie, ca nu cumva să îi fie luată. La rândul ei, Valentina i-a cerut să intre în sală pe uși diferite și să fie luată de acolo de tatăl ei.

Flori a promis acest lucru, dar s-a hotărât să o arate pe furiș fostului soț. Nu a putut să facă asta, pentru că imediat ce a pătruns înăuntru, a fost strigat dosarul lor. Apoi evenimentele s-au succedat cu o iuțea ametoare:

- Judecătoarea a cerut să vină în față minora.

- Flori, tremurând de frică, a

spus că minora dorește să fie luată din sală de tatăl ei.

- Ilie a refuzat să-și ia copilul din sală pentru că, de fapt, nu-și cunoștea fiica.

- Judecătoarea s-a enervat, a lovit cu ciocănelul în masă și a chemat-o pe Valentina.

- Valentina a venit în față și a fost întrebată dacă vrea să stea la tatăl ei.

În sală s-a făcut liniște, pentru că toți au înțeles că sosise clipa grea a alegerii. Fata avea mari emoții, dar încerca să se stăpânească, trebuia să fie tare. Și-a privit tatăl în ochi și i-a pus o întrebare destul de matură pentru vârsta ei:

- Ești Dumitru Ilie, căruia îi port numele? Vrei să mă iei acum spre creștere și educare?

Dumitru Ilie nu a apucat însă să spună nimic, căci Valentina s-a repezit ca fulgerul și i-a tras două perechi de palme, apoi a ieșit din sală în fugă, strigând că ea nu are tată, ci numai mamă.

Gestul și cuvintele ei au răscolit pe toți. Lumea din sală, Ilie și chiar judecătoarea au izbucnit în plâns. Singura care a simțit că își răcorește sufletul a fost Flori. Pentru ea, cu adevărat aceasta era dreptatea lui Dumnezeu! Căci numai El putea face așa ceva...

Dumnezeu a făcut dreptate printr-un copil și nimeni nu a intervenit. Un tată denaturat fusese palmuit în public de propria odraslă. O rușine care însemna prea puțin pentru câtă durere provocase. Sentința a venit de la sine și Valentina a rămas mai departe lângă mama ei, iar fostul soț nu a mai avut niciodată pretenția să o ia.

CECILIA MOLOCE

„Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate...”

Deuteronom 1.17